

Ann-Elisabeth Knudsen og Karin Svennevig Hyldig: Hallo - er der hul igennem?

Anmeldelse - af LONE NØRGAARD
Offentliggjort 03.07.08 kl. 03:00

Hvad kan hjerneforskningen bidrage med i opdragelsen? En Pixi-bog for voksne giver en række bud.

Dit barns hjerne 0-18 år.
202 sider, 249 kr.
Det Schønbergske Forlag

Hjerneforskning "Hallo - er der hul igennem?" følger op på Ann-Elisabeth Knudsens "Seje drenge og superseje piger" (2007). Med afsæt i hjerneforskningen slår begge bøger endegyldigt fast, at kønsforskelle ikke bare kan forklares med miljø og aldrig kan udlignes, lige meget hvor meget der mases på med påvirkning, stimulation og holdningsændring. Med stadig større styrke gennemhulles - med afsæt i hjerneforskningen - kønsforskernes dogme om kønnet-som-social-konstruktion.

I denne ombæring har forfatteren i formidlingens tjeneste allieret sig med en journalist. Bogen er blevet til på grundlag af de reaktioner og spørgsmål, som Knudsen er blevet præsenteret for i forbindelse med en omfattende foredragsvirksomhed, og modtagergruppen er forældre i bred almindelighed.

Sagt med andre ord: En håndbog i, hvordan børns hjerner udvikler sig fra undfangelsen og op til 18-årsalderen - fortalt kronologisk (minus 9 måneder til 3 år, 3 til 6 år, 6 til 10 år, 10 til 13 år og 13 til 18 år).

Med et kendskab til hjernens kønsspecifikke udvikling og funktionsmåde skulle mor og far være bedre rustet til at tackle en række af de udfordringer, som socialiseringen af afkommet stiller opdragerne over for.

I forlængelse af hvert kapitel optræder desuden en række faktaartikler, der besvarer nogle af de hyppigst stillede forældre-spørgsmål: søvnens betydning for hjerneudviklingen hos børn under tre år? Hvor vigtig er kosten? Kan hukommelse trænes? M.v.

Uhøjtidelig fremstilling

Jeg har været noget i tvivl, om "Hallo - er der hul igennem?" nu også er nødvendig - taget i betragtning, at dens hovedpointer allerede er slået fast i Knudsens to foregående bøger.

På den anden side er de resultater, som hjerneforskningen kan levere i dag, så vigtige at få bredt ud, at hvis en læse-let(tere)-bog kan *do the trick*, så genbrug gerne for mig. Ikke bare forældre, men også lærere og pædagoger kunne med fordel have siddende på rygmarven, hvad der rører sig i de kønsspecifikke hjerner og kroppe på forskellige alderstrin.

Med denne indsigt er det nemlig muligt i langt højere grad at tilgodese både drenge og pigers potentialer og undgå at falde i de klassiske fælder, der ender med at producere kønsstereotyper.

Fremstillingen er også i denne tredje hjernebog båret oppe af afvæbnende humor og uhøjtidelighed:

»At blive sammen for børnenes skyld er altså en god idé«,

»1. Skil børnene ad i en pigegruppe og en drengegruppe en gang imellem,
2. Lad være med at have så travlt med at få sendt drengene i skole«

»Lad børn tegne, mens de hører historier - det øger koncentrationen«

»Børn kan klare lidt af hvert (skilsmisse, dødsfald), hvis de voksne kan«,

»Den post-pubertære unge ønsker sig i al ubeskedenhed bare tre ting af "de gamle":
Fred, fuldpension og udstrakt taxaservice«.

Nyttig paratviden

Tilbage sidder jeg kun med et enkelt hjertesuk: Gid jeg havde haft paratviden om hjerner for 20 år siden, så mine sønner på nu 19 og 22 kunne være sluppet for at være forsøgsdyr i ligestillingens og feminismens hellige navn? I hvert fald ville denne verden så have budt på tre færre dukker, der havde fået stukket øjnene ud.